

Літаратурнае мастацтва

Год выдання 35-ы
№ 15 (1274)
21 лютага 1967 г.
АУТОРАК
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯУЗА ПІСЬМЕРНІКАУ БССР

НЯДАУНА ў адной з газет была змешчана фатаграфія першых гадоў Савецкай улады. Група чырвонаармейцаў за партамі. Подпіс тлумачыць, што ідуць заняткі «лікбезу»... Генерал Грэкаў, якому я расказава пра гэта, усміхнуўшыся, гаворыць, што пасля грамадзянскай вайны ў кожнай частцы Чырвонай Арміі па штату была пасада так званых палкавога настаўніка, які вучыў салдат чытаць і пісаць.

— Сёння ў ролі такога настаўніка мог бы выступіць кожны наш салдат,— гаворыць Уладзімір Аляксандравіч.— Амаль усе юнакі, якія летась пайшлі служыць у Савецкую Армію, маюць адукацыю не ніжэй 8—10 класу. У жудзі арміі, як у лютэрку, відзец усе вельдараў зменю, што адбыліся ў краіне за пяць дзесяці гадоў Савецкай улады; адлучыліся да атамнай электрастанцыі, ад тачанкі — да балістычных ракет.

— Што яшчэ можна сказаць пра выхаванне аблічка сённяшняга воіна?

— Гэта чалавек, які не толькі добра валодае сваёй вайсковай спецыяльнасцю, — а яна, вы ведаеце, цяпер складаная і патрабуе якіх тэхнічных ведаў, — але і вызначаецца шырокім кругавядом. Надаўна мне давялося пабываць у адным з падраздзяленняў на Брэстчыне. Там ёсць лектарская група, у якую ўваходзіць адзінаццаць салдат — усе з вышэйшай адукацыяй. Вы б паслухалі, які гэта хлосцы чытаюць лекцыі, якая эрудыцыя, веды. І тэмы лекцыяў складаныя, на самым сучасным тэмы:

— Мне не раз даводзілася бачыць салдацкую мастацкую самадзейнасць — у большасці выпадкаў яна вызначалася высокім мастацкім узроўнем...

— У арміі служыць вельмі многа сапраўды таленавітых людзей, і мы імкнемся ствараць ім такія ўмовы, каб талент усебакова развіваўся. У кожнай вайсковай частцы зараз ёсць калектыв мастацкай самадзейнасці. Тром калектываў — дзевяць хорам

У дні святравання 49-й гадавіны Савецкай Арміі ў вайсковых частках будучы наладжаны выставы твораў беларускіх мастакоў. Дзяржаўны мастацкі музей БССР склаў некалькі экспазіцый з музейных запісаў. На фотаканспандэнт У. Круц завітаў у рабочы аддзел пераможцаў выставак Р. Ібрагімава, В. Вальфрука і З. Петэрсона ў час адбору работ.

КРОК ЗА КРОКАМ ЗА ЧУЖЫМ ПОСПЕХАМ

Для жыхароў вёскі Сноўкі гэты дзень быў сапраўдным святам. Яны, бадай, упершыню прысутнічалі на такім вялікім канцэрце. Сюды, у сельскі клуб, з усёго Брэсцкага раёна з'ехалі на фестываль лепшых ўдзельнікаў мастацкай самадзейнасці.

Гледзячы, што да адказу запознілі прасторную залу клуба, доўга не адпусцілі са сцэны палюбіўшыхся артыстаў.

І ўсё ж было нешта такое, што азмрочвала святочны настрой хлєбаробай. Сапраўды, яшчэ летась калгас пабудавалі гэты клуб з выдатнай глядзельнай залай, паноў для клубнай работы, рэпетыцыі... Але на раённым фестывалі самадзейнага мастацтва не было ніводнага прадстаўніка з калгаса. Не было таму, што мастацкай самадзейнасці тут няма.

Старшыня мясцовага калгаса імя Калініна Андрэй Ціханавіч Чайкоўскі апраўдаваў, што, маўляў, пачынаць заўсёды цяжка.

— Прыдзе да нас спецыяліст з горада, тады і справа пойдзе.

Гэтая размова прыгадалася нам у час выступлення на агледзе харавых калектываў з калгасаў «За мір», «Іскра» і саўгаса «Дамашыўскі». Спявалі яны так сабе. А між тым, кіруюць калектывамі вопытныя спецыялісты. У адзін з іх ужо некалькі год эдзіць настаўнік Брэсцкай музычнай школы Я. Грудокі. Вядома, ён ведае сваю справу. І ўсё ж хор, які ён кіруе, выступіў няўдала. Адчуваўся, што калектыву не спяня. А ўсё таму, што Грудокі бывае ў ім няздольна. Правадзіць рэпетыцыю — і дамоў, у Брэст.

Не, вопыт паказвае, — прыездзіць кіраўнік — не лепшы выхад са становішча. Вось яшчэ прыклад. Брэсцкі харавік Альфрэд Шутаў у свой час дапамог арганізаваць харавы калектыв у калгасе імя Мічурна. Але вярта было яму на нейкіх прычынах працягчы час не пабываць у сваіх падфарных, як хор распаўсаў. Цяперашняму яго кіраўніку Е. Андрушчанку, які, дарэчы, таксама бывае няздольна, усё прыходзіцца пачынаць са спачатку.

Мы, вядома, не супраць дапамогі кваліфікаваных спецыялістаў. Іх трэба запрашаць. Але стаўку трэба рабіць на мясцовых энтузіястаў. Іх трэба падтрымліваць у першую чаргу, заахвочваць усімі спосабамі.

На сёння Сноўкаўскага сельскага клуба выступіў вялікі калектыв мастацкай самадзейнасці з пасёлка Рэчыца. Яны дэманстравалі харавое і танцавальнае мастацтва, дэкламацыю, сольнае спяванне. І ўсё было на такім высокім мастацкім узроўні, усё рабілася з такім густам, з такой любоўю да мастацтва, што становілася радасна на сэрцы.

Асабліва спадабалася журы трыо сябрэў Назарук. Спачатку сёстры Валенціна, Яўгенія і Зінаіда праспявалі беларускія і рускія песні, а потым, узяўшы акардыён, выканалі гарэліцу «Латвійскую полянку».

У перапынку я даведаўся, што сёстры з дзяцінства ахаляцця музычнай. Старэйшая — Валенціна — стала кіраўніком усёго калектыву рэчыцкіх аматараў мастацтва. Галоўнае трэба было сабраць людзей, натхніць іх, — гаворыць Валя. — Спачатку было мала жадаючых. Але воль прыйшлі ў клуб Валя Сенько, Вера Сергучка, Толя Хоміч і яшчэ некалькі нашых самых бойкіх дзяўчат і юнакі. Прарэперціравалі і далі ў Рэчыцы маленькі канцэрт. Усім быццам што спадабалася, таму што назаўтра прыйшлі да нас і даўня ўдзельнікі самадзейнасці, якія ўжо было забыліся пра сцэну, і навучкі. Так воль і пачалося. Ну, працуем, вядома. Амаль кожны вечар рэпетыцыі...

Рэчыцкі калектыв атрымаў на фестывалі заслужаную перамогу. І перамога гэтая была прычынава і спачатку.

Калі ж гаварыць у цэлым пра раёны агледы самадзейнасці, дык тут выступленні некалькіх яркіх калектываў яшчэ больш падрасталі вадзі агульную шэраць...

Работнікі раёнага аддзела культуры зараз многа гавораць пра рэчыцкіх самадзейных артыстаў, не перастаюць хваліць іх. Што ж, рэчыцкія аматары дастойна пахвалі. Але ж нельга рабіць з іх нейкую шымру, за якой імкнуцца схавань справы не вельмі вясёлыя. А што справы такія, сведчыць хаця б той факт, што ў фестывалі прымаў удзел самадзейны калектыв толькі васьмі калгасаў і саўгасаў з дзвядцят наўчыцца. Усё гэта тлумачыцца проста — у большасці гаспадарак клубная работа запущаная.

М. РЫБАКОУ.
г. Брэст.

НАШЫ ІНТЭР'Ю

Салдаты ШАЦІДЭЯТЫХ

На пытанні карэспандэнта газеты «Літаратура і мастацтва» абказвае член Ваеннага Савета — начальнік палітпраўлення Беларускай вайскавай акругі генерал-лейтэнант У. А. Грэкаў.

І тэатру пры Бабруйскім Доме афіцэраў — прывоены высокія званні народных. Бабруйскі тэатр карыстаецца шырокай вядомасцю не толькі ў Бабруйску, і не толькі ў вайскавай акрузе. Ён паспяхова выступаў у Маскве і ўнагароджаны дыпламам.

Кожны год з'яўляюцца новыя калектывы, нараджаюцца новыя формы культурнага абслугоўвання воінаў. У жудзі трывае ўваходзіць «Салдацкі агеньчык», «Клубы вяселья і знаходліва». Пры салдацкім клубе, дзе начальнік лейтэнант Ф. Пісарук, напрыклад, створаны тэатр эстрадных мініяцюраў.

Неогулі сёння кожнай частцы ваіны клуб, бібліятэка, пакой баявога слава. Пры многіх амак афіцэраў і клубы працуюць універсітэты, школы і лекторы культуры, дзе воіны знаёмяцца з лепшымі ўзорамі класічнай і савецкай музыкі, літаратуры, жывапісу, скульптуры. У нас многа студый выяўленчага мастацтва, над якімі шэфтуюць многія мастакі Беларусі. На апошнюю ўсеармейскую выставку ад БВА было прадстаўлена 400 работ 184 мастакоў і фотаматараў. Работы яшчэ аўтару былі адзначаны грашовымі прэміямі і грамотамі. У падрыхтоўцы да другой выставкі «На верце міру» ўдзельнічаюць больш як 150 армейскіх мастакоў.

А пра воінаў-кінаматараў вы чулі? У нас зараз ёсць свае аматарскія кінастудыі.

— Таварыш генерал, зараз праходзіць Усеармейскі фестываль самадзейнага мастацтва, прысвечаны пяцьдзецігоддзю Савецкай улады. Хачелася б даведацца, які ўдзел прымаюць у ім воіны акругі?

ЮБІЛЕЙНАЯ ЭСТАФЕТА

Трыццаць тры гарады і рабочыя пасёлкі нашай краіны носіць імя Вялікага Кастрычніка.

У Башкіры, у горадзе Акцёрскім, нарадзілася ідэя правядзення ўсеармейскай эстафеты аднаўрачальных гарадоў. Яна ўжо ў дарозе. У альбом юбілейнай эстафеты, старонкі якой стаяць летапісам гарадоў і пасёлкаў, ужо запісана гісторыя горада Акцёрска Куйбышскай вобласці, аднаўрачальных пасёлкаў Волгаградскай, Крымскай, Кіраваградскай абласцей.

Апошні запіс расказвае пра гісторыю гарадскога пасёлка Гомельскай вобласці — сядзім дзямі выдалася «Звезда» і партызанская газета «Народны месціш», дзеі вучыліся ў савецкіх школах.

Непазнавальна змяніўся Акцёрскі раён за апошнія гады. Госці з Украіны пазнаемліліся з людзьмі раёна, пабывалі ў саўгасе «Арса», выступілі з канцэртамі.

Альбом юбілейнай эстафеты напярэдадні 50-годдзя Савецкай улады будучы застаўлены ў Маскву і зладзены на захаванне ў Дзяржаўны музей рэвалюцыі.

Д. ІСАКАЎ.

Яны даўно пасябравалі з песняй — гэты дзяўчаты з Мінскага прафесійна-тэхнічнага вучылішча № 24. Чатырохголосны хор вучылішча, якім кіруе заслужаны дзеяч культуры К. Гусев, заваяваў ганаровае права ўдзельнічаць у гарадскім фестывалі самадзейнага мастацтва. Фота Г. МЕНШЫКАВА.

ВЯЛІКІ ЭКРАН — ВЯЛІКІМ ПАЧУЦЦАМ І СПРАВАМ

СПРЭЧКІ ПА СПРАВАДАЧНЫХ ДАКЛАДАХ ПРАЎЛЕННЯ І РЭВІЗІЯНАЙ КАМІСІІ СЯУЗА КІНАМАТАГРАФІСТАЎ БССР

У цэнтры ўвагі другога з'езда кінаматаграфістаў Беларусі, які адбыўся 14—15 лютага, быў важнейшы пытанні развіцця мастацкага і дакументальнага кіно на сучасным этапе. З глыбокім разуменнем сустрэлі ўдзельнікі з'езда прывітаннае пісьмо Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Беларусі, у якім выказваецца шэраг пытанняў, якія ўзніклі ў выніку вываду кінарэжысёраў, апэратараў, сцэнарыстаў, мастакоў дзеячы беларускага кіно будучы няўдольна пазнавалі свае творчыя наамаганні, нарадуючы савецкіх людзей новымі яркімі творами, вартымі гераічнага справы савецкага народа. Справадачныя даклады праўлення і рэвізійнай камісіі саюза з'явіліся добрай асновай для грунтоўнага, усебаковага размовы аб тым, што зроблена і што трэба зрабіць, каб дастойна сустрэць шістдзецігоддзе Вялікага Кастрычніка і 100-годдзе з дня нараджэння У. І. Леніна.

Першымі слова ў спрэчках атрымлівае рэжысёр студыі «Беларусьфільм» І. Дабралюбаў. Ён гаворыць аб адносинах на студыі да творчай моладзі, да рэжысёраў, якія робяць свае першыя самастойныя крокі, падрабляючы, што ў гэтай справе яшчэ не ўсё нармальна. Замест увагі і ўважання май дапамогі лабарантам з саюза пачатку іх работы над фільмам кіраўніцтва студыі і старэйшых таварышч часам абмяжоўваюцца крытыкай ужо зробленага, канстатацыя праймаў і нудач. Малалезнае аб'яднанне, якое ў свой час было створана на студыі, не апраўдала сябе як форма дапамогі малым. Цяпер яно спыніла сваё існаванне.

Стаўчы пытанне шырэй, І. Дабралюбаў гаворыць, што праўленню саюза, Камітэту па кінаматаграфіі, адміністрацыі «Беларусьфільма» трэба ўвогуле звярнуць самую сур'ёзную ўвагу на мастацкае кіраўніцтва студыі. Павінен гэта быць адзін чалавек ці калегія, я не бярэцца сказаць, зазначае прамоўца, але студыя не можа абясцэніцца без мастацкага кіраўніцтва, якое б займалася ўсім творчым працэсам, арганізавала талерантна дапамогу адначасна групам, надавала творчому сардэчнасць паміж усімі работнікамі. Пакуль што на студыі няма належных кантактаў нават паміж такімі органамі, як сцэнарна-рэдакцыйная калегія і мастацкі савет. Члены мастацкага савета чамусьці маюць дамыненне толькі да рэжысёрскага сцэнарна, займаючы рознымі дугараднымі пытаннімі (зацвярджаючы эскізы і інш.), а самае галоўнае — замест сцэнарна — застаецца па-іх увагай. Таму вярта ўсялякі падтрымні пранавава ад пошукаў новых форм работы і сцэнарна-рэдакцыйнай калегіі, і мастацкага савета.

Заключную частку прамовы І. Дабралюбаў прысвяціў кінарэжысёрам, у прыватнасці, апублікаваным у газеце «Літаратура і мастацтва» рэзюмэ на рад апошніх стужак «Беларусьфільма». На яго думку, якая, аднак, не была колыні-небудзь абгрунтавана параўнаўчым разглядан фільмаў і рэжысёраў, газета заняла тэндэнтную пазіцыю ў адносінах да мастацкага кіно, недаацэньвае вартасцей вышшучага за мінулы год карцін.

У справадачным дакладзе праўлення саюза паўнае месца было адведзена акцёрскай праблеме ў розных яе аспектах. Размову на гэтую тэму прадоўжыў рэжысёр Ю. Дубровін.

— Для сучаснага кінаматаграфа,— гаворыць прамоўца,— характэрна самая пільная ўвага да чалавека, да яго думак і эмоцый. Гэтым жыве і глядач. Ён ідзе ў кіназатэатр, каб далучыцца да глыбокіх чалавечых хваляванняў, да самых патаемных рухаў чалавечай душы. Для глядача галоўнае — вобра, створаны акцёрам, а не рэжысёрнае і апэратарнае ўменне. З гэтага пункту погляду мы і павіны вырашаць акцёрскую праблему, клопаючыся, каб у нашых фільмах ігралі мастакі высокай культуры, яркай індывідуальнасці, мастакі з высокім грамадзянскім імперэмантам. Адной праблемай і праўдападобнасці паводзіў для акцёра мала. Мы можам успомніць многа дэбютаў малых, якія прыносяць на экран шчырасць і прастату, захаляючы гледача даверлівай інтанцыяй. Але мінае час, і мы больш не бачым гэтых акцёраў, таму што ім нестасе іншых, больш глыбокіх якасцей, каб стаць сапраўднымі творцамі сапраўднага мастацтва.

Ю. Дубровін падводзіць думку да адной з самых важных умоў: ад якіх залежыць далейшы лёс беларускага мастацкага кіно. Час ужо, падкрэслівае ён, наакалаціцца пра стварэнне беларускай акцёрскай школы, пра выхаванне пастанянага акцёрскага актыву кінастудыі. Пачаць можна хоць бы з такой прасцейшай формы, як семінар, на якім бы мы маглі знаёміцца з лепшымі акцёрскімі работамі сучаснага айчыннага і замежнага кіно, аналізаваць іх і вучыцца на іх.

Прамоўца таксама засяроджвае ўвагу ўдзельнікаў з'езда на такой важнай задачы творчага саюза, як умацаванне сувязей з глядачом, прапаганда кінамастацтва, выхаванне высокага эстэтычнага густу ва ўсіх, хто запануе глядзельнай залы. У гэтым напрамку праўленне саюза зрабіла нямаля, і ўсё ж зробленае можна параўнаць з кропляй у моры. Асноўная маса глядачоў, гаворыць Ю. Дубровін, застаецца па-за нашым непасрэдным уплывам. Актывна, планамерна, шырока прапаганда кінамастацтва яшчэ не наладжана. Мы яшчэ праводзім мала сустрэч з глядачамі і, што асабліва вярта падкрэсліць, не дапамагам ім успрымаць так званыя «цяжкія» фільмы, у выніку чаго вялікая частка творчых калектываў нярэдка не знаходзіць належнага ўзаемадзеяння глядзельнай залы.

Слова атрымлівае галоўны рэдактар рэдакцыі «Тэлефільм» Беларускага тэлебачання Ф. Глухоўскі. Ахарактарызаваўшы значны творчы дасягненні майстроў блакітнага экрана, ён спыніўся на сцэнарнай праблеме, якая на тэлебачанні стаіць не менш востра, чым на кінастудыях: выказаў справядлівы прэтэнзіі ў адрас кінарэжысёраў за тое, што яна яшчэ не дабралася да абатуленна багатага ўжо вопыту стварэння тэлевізійных спектакляў і фільмаў, да пытанню спецыфічна блакітнага экрана; пазнаёміў удзельнікаў з'езда з планами «Тэлефільма» на бліжэйшы час — час падрыхтоў-

кі да Вялікага пяцьдзецігоддзя. Беларускі тэлебачанне імкліва набірае сілы, яго студыя ўжо заваявала папулярнасць адной з самых вопытных у краіне. Адгэтуль вынікае і мера увагі, мера творчай дапамогі, што чакаюць работнікі студыі ад Саюза кінаматаграфістаў.

— Трэба ўсур'ез заняцца, — гаворыць Р. Глухоўскі, пытаннем творчых кадраў. Нам не хапае рэжысёраў, вопытных апэратараў. Выйсце тут ёсць — вопыт паказваў, што кадры можа паспяхова рыхтаваць на месцы. Трэба, каб заняты на павышанню майстэрства рэжысёраў і апэратараў праводзілі больш рэгулярна, чым цяпер. Больш увагі трэба аддаваць тэлебачанню ў Брэсце, Віцебску, Гомелі. Там склаўся творчы калектывы, якія пры належнай дапамозе змогуць вырашаць сур'ёзныя задачы. Добра было б арганізаваць там творчыя секцыі і наладзіць сістэматычную прафесіянальную вучобу.

Падтрымліваючы выказаную ў дакладзе праўлення і папярэднім прамоўцам думку аб паліпашні прапаганды кінамастацтва, Р. Глухоўскі гаворыць, што для гэтага трэба больш актывна выкарыстоўваць тэлебачанне. Як жа яшчэ, калі не з яго дапамогай, можна сабраць самую масавую аўдыторыю глядачоў і слухачоў для размовы аб эстэтычным густе.

Рэжысёр-апэратар Мінскай студыі навукова-папулярных і хранікальна-дакументальных фільмаў І. Вейняровіч, пачынаючы сваю прамову, спасылаецца на прывітанне ЦК Кампартыі Беларусі з'езду як на крытэрыі, з якім дзеячы кінаматаграфіі рэспублікі павіны азнаёмыць свае дасягненні і свае задачы. Наша галоўнае прызнанне, гаворыць ён, зрамуець веліч часу, у які мы жывём, і на ўвесь голас праспяваць дасягненні народа, краіны за паўвекавую гісторыю Савецкай улады. Прамоўца выказаў непакоя з таго вопыту, што некаторыя работнікі дакументальнага кіно ў выніку няправільнага разумення праблемы якасцявай працы звязваюць на аднабаковы пазнак рэжысёраў, захаляюцца адмоўнымі фактамі і з'явіямі. Сапраўднае жыццё народа пры такім падыходзе можа не трапіць на нашы экраны.

Імкнучыся высветліць прычыны нярэдка яшчэ з'яўляюцца слабых фільмаў дакументальнага кіно, І. Вейняровіч заахлянуў у самую вытокі творчага працэсу. Недахопы некаторых карцін, зазначае ён, былі відць адразу; у вытворчасць запусціліся недасканалыя сцэнарыі, рэжысёры і апэратары браліся за работу, не вивучыўшыся як след матэрыял. Спадзяюцца на поспех у такім выпадку, вядома, няма падстаў. Школіцца справе і такая непаважлівая аналізавань на студыі не заўсёды дыферэнцыравана падыходзіць да вызначана тэрмінаў і фінансавых затрат на здымкі таго ці іншага фільма, не заўсёды бярэцца ў разлік складанасць тэмы. Мантанна-манірочны перыяд часам неабгрунтавана скрачаецца. З гэтай прычыны, на думку прамоўцы, атрымаўся нявызначаны фільм пра Бярэзінскі запаведнік. Між іншым, фільм гэты потым набыла тэлебачанне, і той жа самы рэжысёр, папрацаваўшы над

ім яшчэ, значна палепшыў яго.

Асобна спыняюцца прамоўца на рабоце творчай моладзі студыі. Як і ў мастацкім кіно, маладзятва рэжысёраў і апэратараў заваявалі ў кінадакументалістыцы баявыя пазіцыі, працуюць упэўнена, актывна. Пра тэма найлепшых сведчаць фільмы М. Хубава, В. Сумманова, Р. Масальскага. На жал, Беларускае кінаматаграфістаў і Камітэт па кінаматаграфіі не пільнаць малым такімі ж актывнымі клопатамі пра іх матэрыяльна-бываўны ўмовы.

Паўночную ўвагу аддаў І. Вейняровіч пытанню павышэння арганізатарскай ролі Саюза кінаматаграфістаў. Адну з важных задач ён бачыць у тым, каб наладзіць цесныя кантакты кінастудыі і тэлебачання і ліквідаваць паралелізм, які назіраецца ў іх рабоце.

— Я налічыў каля васьмі фільмаў на адну і тую ж тэму, якія былі зроблены і ў нас, і на тэлебачанні, — заўважае прамоўца. — Мы здымаем пра Палессе — і яны, мы пра Брэсцкую крэпасць — і яны. Ці не безгаспадарча гэты выкарыстанне дзяржаўных сродкаў? Ці не лепш было б спыніць гэтае непатрэбнае спарбаванне і спанонувальны фільм, зрабіць лішні фільм пра калгас ці пра праўдзю. Мне могуць запырыцца аргументам пра спецыфіку тэлеэкрана. Але я думаю, што гэта перабольшанне.

Са шчырым словам прывітанна ад Камітэта па кінаматаграфіі пры Савецкім Міністраў СССР да ўдзельнікаў з'езда звярнуўся начальнік Галоўнага Упраўлення па вытворчасці мастацкіх фільмаў Ю. Ягораў. Паведамліўшы пра некаторыя меры, што прымае саюзны камітэт для далейшага ўдзельна кінаматаграфіі, да ўдасканалення ўзаемадзеяння творчых калектываў і кінапракату. Ю. Ягораў выказаў потым некалькі асабістых думак аб беларускіх фільмах апошняга часу, аб творчасці некаторых рэжысёраў і сцэнарыстаў студыі «Беларусьфільм». Ён, у прыватнасці, даў высокую ацэнку фільму В. Турава «Праз могілкі». Калі гэты фільм, гаворыць прамоўца, і не прагучаў у належнай славя на ўсеармейскім экране, то толькі па той прычыне, што адначасова з ім выйшла яшчэ некалькі высокамастацкіх стужак, якія крыху зацімлілі яго. Дастойна прадстаўляе сучаснае беларускае кінамастацтва фільм Р. Віктарава па сцэнарыі В. Быкава «Троіца ракета». Нягледзячы на асобныя недахопы, гэта ўсё ж значны твор, у якім распрацаваўся складаная тэма.

Спрадзяваючы пералік найбольш удалых фільмаў, Ю. Ягораў схільны быць паставіць у гэты рад і «Колькі летаў, колькі зім» М. Фігуровскага, называў яго, пры ўсім недахопах, «вельмі ўдумлівым, вельмі сур'ёзным, вельмі цікавай работай», палемікуючы пры гэтым з крытыкай, якая аднаўча адзёвае карціну як няўдучу стужку.

Прамоўца спрабуе вызначыць некаторыя непажаданыя з'явы ў сучасным беларускім мастацкім кіно і ў сувязі з гэтым дэкліраваць сваёмі намірамі над творчасцю рэжысёраў В. Турава і В. Вінаградца.

[Заканчэнне на 2-й стар.]

ВЫСОКАЕ ДАВЕР'Е

У рэспубліцы закончылася рэгістрацыя кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР.

Спэрад зарэгістраваных кандыдатаў у дэпутаты — намнагістар, рэктар Беларускай дзяржаўнай кансерватываў Ул. Ул. Алоўнікаў, намеснік старшыні праўлення Саюза мастакоў БССР А. А. Вельбель, пісьменнік, дырэктар Інстытута мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору Акадэміі навук БССР П. Ф. Глеба, старшыня Дзяржаўнага камітэта Савета міністраў БССР па справах будаўніцтва У. А. Кароль, в.п. прэзідэнт Акадэміі навук БССР, народны пісьменнік рэспублікі К. Р. Атраховіч (Кандрат Крапіва), пісьменнік, галоўны рэдактар сцэнарна-рэдакцыйнай калегіі кінастудыі «Беларусьфільм» А. А. Духанін-Карацкі (Мікісім Гужвін), пісьменнік, акадэмік Акадэміі навук БССР М. П. Лынькоў, заахлянуў аддзела культуры ЦК КПС С. В. Марцэлеў, міністр культуры БССР М. А. Міноўчы, сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР І. П. Мележ, першы сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР Я. І. Скурко, Максім Ганіч, акцёр Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы З. Ф. Стома, сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР І. П. Шаманін, мастацкі кіраўнік Беларускай дзяржаўнай акадэмічнай харавой капэлы, народны артыст СССР, Р. Р. Шымра.

Да 50-годдзя Савецкай улады Гомельскі абласны драматычны тэатр паставіў «Любоў Яравую»...

БУДЗЕМ ЗНАЕМЫ: Васіль КУЗЬМІЧ

Васіль Кузьміч нарадзіўся ў 1949 годзе ў вёсцы Пагост, што на Туррашчыне...

Калі кледуцца залатыя зерні на шурпату, мазольную далоню, якую абмывалі цёплыя ліўні...

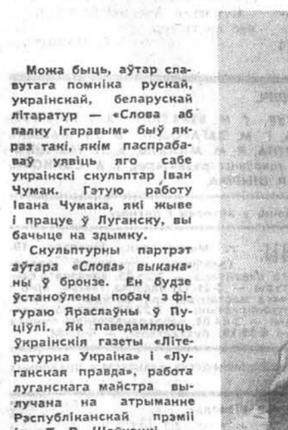
Я спаў пад небам зорным, накрыўшыся коўдрай, сатканай з туманой сіваліных...

Варшы бяру, як лусту хлеба ржаного, паселеную потам хлелароба...

ГОСЦІ ПІСЬМЕННИКАЎ—МАСТАКІ

17 лютага ў клубе Саюза Письменнікаў Беларусі адбылася цікавая сустрэча...

ЯКІМ ЁН БЫЎ, АЎТАР «СЛОВА»?..

Мона быць, аўтар слаўтага помніка рускай, украінскай, беларускай літаратуры...

У 1592 годзе адкрываецца брацкая школа ў Врэсце, і Зізань пераходзіць туды...

УСІМ КНІЖКАМ КНІЖКА

— Што маецца на ўвазе — знічываць, бібліяграфічны даведнік? Не, гаворна пра іншыку для дзяцей...

Як каліндар, яна будзе захоўваць паслядоўнасць параў года, улічваючы важнейшыя падзеі і даты...

Не будзе лішнім, калі гэтая чытанка паспрабуе рэкламаваць цікавыя кніжкі наступнага года...

Увесь час я хачу выказаць прапанову адносна таго кніжкі. Увесь час я хачу выказаць прапанову адносна таго кніжкі.

ЛЯ ВЫТОВАКАЎ НАШАЙ КУЛЬТУРЫ

ДА 370-ГОДДЗЯ ВЫХАДУ У СВЕТ ГРАМАТЫКІ І БУКВАРА ЛАЎРЭНЦІЯ ЗІЗАНІ

Лаўрэнці Зізань — вядомы беларускі культурна-грамадскі і царкоўны дзеяч канца XVI — пачатку XVII стагоддзя...

з запрашэнню князя Астроўжскага ў горад Яраслаў (на Валыні) і вучыць дзяцей (на Валыні).

Асноўная частка граматыкі прысвечана разгляду часцін мовы, якіх аўтар налічвае васьмі.

Пасля цяжкай хваробы на 67-м годзе жыцця 18 лютага памёр адзін са старажытных беларускіх пісьменнікаў Нічыпар Тодаравіч Чарнушэвіч.

Нічыпар ЧАРНУШЭВІЧ

Патэ натхнена ўслаўляў новае святлае жыццё, прынесенае народам Валікім Кастрычнікам.

ПРАЎЛЕННЕ САЗУ ПІСЬМЕННИКАЎ БЕЛАРУСІ

1947 годзе, а кінасцэнарый «Армян паўчэцкі» адзначаны прэміяй на Усеасяговым конкурсе на лепшы кінасцэнарый.

БЫВАЙ, ДРУГ...

Памёр Нічыпар Чарнушэвіч — лагодны, сціплы, шчыры чалавек і цікавы паэт.

Змагна падарваць яго настойліва, яго прадвагі і жыццёвай актыўнасці і вярнуць яго дадому.

ЯКІМ ЁН БЫЎ, АЎТАР «СЛОВА»?..

У 1592 годзе адкрываецца брацкая школа ў Врэсце, і Зізань пераходзіць туды...

Кожнаму з нас трэба трохі журбы. Каб у жыцці сямімільям не быць.

